

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 890/05
08.09.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Николе Латиновића, председника већа, Николе Мићуновића, Зорана Савића, Миодрага Вићентијевића и Верољуба Цветковића, чланова већа, са саветником Јолан Мадарас, записничарем, у кривичном предмету оптуженог АА због кривичног дела тешки случајеви разбојничке крађе и разбојништва из члана 169. став 1. Кривичног закона Републике Србије у вези члана 168. став 1. КЗ РС, кога брани АБ, адвокат, одлучујући о жалбама оптуженог и браниоца изјављеним против пресуде Окружног суда у Нишу К. број 8/05 од 17.3.2005. године, у седници већа одржаној дана 8. септембра 2005. године донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе оптуженог АА и његовог браниоца и пресуда Окружног суда у Нишу К. број 8/05 од 17.марта 2005. године ПОТВРЂУЈЕ.

Образложење

Побијаном првостепеном пресудом оглашен је кривим оптужени АА за крив. дело тешки случајеви разбојничке крађе и разбојништва из члана 169. став 1. КЗ РС у вези члана 168. став 1. КЗ РС, и осуђен је на казну затвора у трајању од једне године и шест месеци у коју се урачунава време проведено у притвору почев од 4.1.2005. године па надаље.

Оптужени је обавезан на плаћање паушала у износу од 5.000,00 динара и трошкова кривичног поступка у износу од 36.270,00 динара.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

- оптужени, због битне повреде одредаба кривичног поступка, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због одлуке о кривичној санкцији са предлогом, да се првостепена пресуда укине и предмет врати на поновно суђење или пак да се иста преиначи и оптуженом изрекне блажа казна;

- бранилац оптуженог, због одлуке о казни са предлогом, да се првостепена пресуда преиначи и оптуженом изрекне условна осуда.

Републички јавни тужилац у Београду дописом Ктж. број 1036/05 од 25.5.2005. године је предложио да се изјављене жалбе одбију као неосноване и првостепена пресуда потврди.

Врховни суд Србије размотрио је списе предмета, првостепену пресуду, изјављене жалбе и писмени

предлог Републичког јавног тужиоца, па је нашао:

Жалбе су неосноване.

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, ни повреде кривичног закона на које жалбени суд увек пази по службеној дужности у смислу члана 380. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП.

Неосновано се жалбом оптуженог првостепена пресуда побија због битне повреде одредаба кривичног поступка, наводећи, да је његово право одбране на главном претресу било повређено, јер суд на главном претресу није саслушао саизвршиоце као ни оштећену, којима би он евентуално постављао питања.

По налажењу Врховног суда, током поступка нису учињене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 2. ЗКП, јер је до читања исказа на главном претресу и до увида у списе предмета Км. број 8/03 дошло уз сагласан предлог странака, а што је видљиво из записника о главном претресу од 28.2.2005. године. Оптужени је кривично дело извршио у групи са малолетним саизвршиоцима, па је у овом поступку улогу оптуженог имао само он, млдб. оштећена се у време трајања главног претреса налазила у иностранству, па је правилно дошло до читања исказа на главном претресу.

Неоснована је изјављена жалба оптуженог и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, јер је првостепени суд правилно и потпуно утврдио све одлучне чињенице, да је оптужени у саставу групе заједно са малолетним саизвршиоцима, по претходном договору и према подељеним улогама извршили напад на млдб. оштећену која је пала и од ње је применом силе одузет новац, мобилни телефон, цигарете, на начин како је то описано у изреци пресуде. У жалби оптуженог се понавља одбрана, да он конкретном приликом није имао у руци пластични пиштољ, и поменута одбрана оптуженог је правилно оцењена у првостепеној пресуди. До напада на млдб. оштећену дошло је у групи, према њој је примењена сила, оптужени је са саизвршиоцима деловао заједнички, по раније утврђеном плану, тако да чињеница која се оспорава од стране оптуженог, да је он имао пластични пиштољ, и није од таквог значаја и утицаја на природу извршеног кривичног дела, како то неосновано оптужени у својој жалби износи.

Испитујући првостепену пресуду у вези одлуке о казни поводом изјављених жалби оптуженог и браниоца, Врховни суд налази, да је првостепени суд правилно утврдио све околности које су од значаја за одмеравање казне у смислу члана 41. ОКЗ.

Правилно су као олакшавајуће околности утврђене, да је оптужени млад, да је признао извршење дела, да је изразио кајање, да му се породица налазила у веома тешкој материјалној ситуацији, да се ради о емоционално лабилној и незрелој личности.

Правилно су оцењене и постојеће отежавајуће околности, а при томе је дошло до основане примене одредаба члана 42. и 43. ОКЗ о ублажавању казне.

Изречена казна затвора у трајању од једне године и шест месеци је по налажењу овога суда одговарајућа тежини извршеног кривичног дела, степену друштвене опасности дела, степену кривичне одговорности оптуженог, и ова казна је нужна и неопходна мера, да се према оптуженом постигне сврха кажњавања предвиђена чланом 33. и чланом 5. ОКЗ.

За постизање поменуте сврхе не би било целисходно изрицање блаже кривичне санкције, како је то неосновано предложено у жалби оптуженог и браниоца, а изрицање условне осуде, како је то предложено у жалби браниоца по закону у овом случају и није могуће.

Из изнетих разлога, на основу члана 388. ЗКП, Врховни суд Србије је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар Председник већа – судија

Јолан Мадарас, с.р. Никола Латиновић, с.р.

За тачност отправка

ОК